

Да је Дачић могао да направи владу са народњацима и радикалима, учинио би то пре месец дана. Изгледа да је било потребно да прође оволико време, не само да бисмо гледали Дачићеве дриблинге и припрему за анестезирање или препарирање сопствених бирача, већ и да се види да десничарску владу није ни желео.

Коалиција око СПС интересантан је феномен, не само због тога што је чине покајник са фронта, Пелевићев „дисидент“, комунистички социјални радник коме је време стало негде око '79-е, и кочперни слобиста, антијуловац, већ због тога што свака та групација засебно, има довољно посланика да са ДС и њеним сателитима (мањине и ЛДП) чини владу. Ова карактеристика те коалиције јесте неизоставна константа у свим могућим једначинама и због тога Дачић све време указује на потребно јединство у коалицији, не толико јединства ради – колико због опасности да ради одсуства тог толико потребног и пожељног јединства, остану жедни управо они који прелазе преко воде.

У ДС су једва сварили ту претешку вечеру само због тога што ће се после тешке ноћи, са подочњацима и мучнином ипак пробудити у удобним фотељама, које су непревазиђено добра терапија баш за такве тегобе. Требало би још само сачекати неколико Дачићевих дриблинга, неколико жмурења судија, три-четири снажна забијања главе у песак ДСС-а, петнаестоминутно чуђење радикала – па да СПС са својим капитеном искрено прослави крај добијене, намештене утакмице. Но, да ствари ипак не буду идиличне или једноставне, утицале су околности у Дачићевим дриблинзима. Иако се не може рећи да нема стила, некако је изгубио контакт са реалношћу. Предуго то траје, а постаје и досадно, јер се оно претвара у аутодриблинг. Истовремено, гледајући у лопту, без прегледа терена, Дачић је све време пред својим шеснаестерцем, а од пораза га дели само временска изнудица. Јер, сада је актуелна дилема и прелама се одлука - влада или избори. Демократска странка је пред непознаницом и истовремено у идеалној прилици за коцку са најмање ризика. Нови избори могли би да створе потпуно другачији однос у српском парламенту. У том новом парламенту не би било толико места за ДСС, ЛДП, СПС, а вероватно и СРС. Чак и да добију само једног посланика више, Демократској странци би вредело да иде на нове изборе, поготово ако би Палма и Кркобабић хтели да на њих изађу без СПС. А што да не би хтели?! Тада бисмо гледали неку репризу „феномена Карић“ који би почистио ДСС, преполовио СПС, чупнуо делић радикала и обезбедио себи комотну посланичку групу. Кочперни Дачић могао би у тој ситуацији не само да буде жестока, већ и ванпарламентарна опозиција. О тој могућности озбиљно се калкулише у ДС и то ће утицати на веома брзо одлучивање СПС и Дачића да понуде коалицију ДС. Тиме би СПС предупредио акцију ДС и обесмислио потребу за новим

изборима. Уколико надгорњавање потраје ДС ће, не претерано касно, изаћи са децидним ставом о потреби расписивања нових избора и Дачић ће морати да везује своју „орахову љуску“ за брод ДСС-а који се неоригинално, али исправно зове „Титаник“. Палма и Кркобабић му неће дозволити да са народњацима прави владу и од велике звезде и ничим изазване и заслужене позиције великог играча „феномен Дачић“ постаће феномен „лептир“.

ДС: Након убиства Зорана Ђинђића, подршка Демократској странци превазишла је и најоптимистичкије прогнозе. Раст њихове подршке, пре свега, последица је одсуства истинске конкуренције. Нису политичари у ДС толико добри – колико им је конкуренција лоша, ванвременска, метузалемска, неспособна и штеточинска. За то, међутим, нису криви људи у Демократској странци и они не могу бити одговорни зато што актуелни председник владе, заједно са својим кабинетом, живи у другој димензији. На политичкој берзи ствари су мање-више једноставне. Купује се оно што се нуди и чега на тржишту има. Ако нечег нема, купује се оно што највише на то недостајуће личи. Коштуница роба више не личи ни на шта. Због тога је такорећи нико и не конзумира. Никоме и не треба, сем лојалноме Вељи, који ће пре него што га и сам напусти, покушати, онако „кумовски“, да му предложи да се пензионише, а њему остави партијско жезло... Елем, Демократска странка наставља свој поход ка апсолутној власти, Тадић је још ближи функцији доживотног председника, а њени и његови критичари који указују на жутицу, хепатитис или штавећ, требало би ипак да мало одмере речи и погледају истини у очи. Нису им криве демократе, већ они за које имају симпатије, а који су неспособни, или су се, као вишегодишња власт, огадили народу. Истовремено, ДС не може бити крива, јер хистерични ЛДП никако да дозира дискурс, никако да пронађе меру, него се у тактици толико приближава бољшевизму да би и Берија могао понешто да научи, да је којим случајем жив. Дакле, док је конкуренција таква каква јесте (боље рећи да конкуренције готово и нема), Демократска странка ће јачати и опасно ће се приближавати тренутку освајања апсолутне власти на свим нивоима, а онда ће се отворити питање недостатка релеватне и плодотворне контроле власти и низ других, томе последичних питања...

СРС: Иако је до пре годину дана било сасвим извесно да је радикалима веома комотно у опозицији и да се не би баш (ако не морају) одrekli те позиције, после ових избора, јасно је да су променили тактику. Можда би се одлучили за другачији правац да је њихов потенцијални партнер имао мало бољи резултат, међутим, „закуцавање“ које је доживео ДСС на радикале је деловало отрежњујуће. Неки међу њима схватили су да су најбољи дани ипак прошли и да је проблем што тога својевремено нису били свесни. Ово нимало лепо буђење додатно је саблазнио Војвода лично, недвосмислено, бахато и доследно показујући и најширој јавности – ко још увек у тој странци „носи панталоне“. Његово директно уплитање, без рукавица и скрупула, сигурно је ослабило радикале, а руководство које је на слободи није се у томе најбоље снашло сведочећи да је и само затечено. Вероватно је да постоји сукоб између другог и трећег ешалона командовања у СРС, јер је тај трећи ешалон најпримитивније послушнички везан за Шешеља, па се у овој

преговарачкој утакмици готово и не чује. Други ешалон у сенци је ДСС и препустио је Коштуници да води политику. А овај води политику тако што муњевитом брзином неколико пута набије главу у песак, а онда данима да л' замишљено, да л' онесвешћено, гледа у плафон очекујући да му најбоље идеје, попут ове правне анализе, падну на памет. Радикали су протраћили могућност да се у овим преговорима наметну као највећа странка која би требало да створи коалицију. Прокоцкали су прилику да се докажу као странка која је способна и да нешто уради, да преузме иницијативу, а не да вечито буде контрашка. Дајући предност Коштуници, учинили су нешто што се не чини никад и нигде, а поготово не у политици. Пропустили су да искористе прилику. Промашили су пенал, јер нису имали храбрости да шутирају, и, што је још горе, прилику да шутира добио је онај, ко никад није постигао гол и за којег су сви знали да ће промашити. Овакво стање, заједно са конфузијом коју је Шешељ изазвао, као и низ других унутарпартијских превирања доводе радикале у незахвалну позицију, због које ће бити уздрмани, а од њиховог сналажења и консолидовања зависи да ли ће се само на томе и завршити.

Како год, изгледа да ћемо добити владу ДС-СПС врло брзо, или ћемо имати изборе на јесен. А која је од ових опција боља, нећемо никад поуздано сазнати.

9.6.2008.